

„Gemis aan energie of ongeschiktheid voor wetenschappelijk werk”. Het kost werkelijk moeite om die woorden ernstig te nemen. Maar wat voor energie is er dan toch noodig om zoo'n proefschrift te schrijven?

Is het nu werkelijk denkbaar, dat iemand, die voldoende energie gehad heeft, om de verschillende academische examens te volbrengen, na zijn arts-examen niet het beetje energie zou overhouden om zoo'n proefschriftje te schrijven? Wanneer ik zoo mijn kennissen ex-gymnasiasten (en dat zijn er toevallig nog al veel) naga, die niet gepromoveerd zijn, dan vind ik daaronder, die uit de 5de klasse eindexamen deden, propaedeutisch in één jaar volbrachten (en dan moet men hard werken), verder een heele rij cum laude voor propaedeusis, candidaats, en zelfs 2 voor doctoraal, de eenige naar ik meen, die in een tijdverloop van 15 jaren zijn voorgekomen. Nu hecht ik wel geen overdreven waarde aan dat cum laude, maar toch, professor, zouden nu al die menschen niet dat beetje energie gehad hebben, die noodig is voor een proefschrift? Het is werkelijk al te onnoozel om dit te denken. En dan „ongeschiktheid voor wetenschappelijk werk”. Hoe groot moet die geschiktheid dan toch wel zijn. Ik heb nooit gemerkt, dat die nu zoo bijzonder groot moest zijn. Integendeel. Zoover mijn ervaring reikt, krijgt ieder, die het probeert om dr. voor zijn naam te krijgen, het ook gedaan.

En als ik nog eens mijn kennissen naga, vind ik onder hen meer dan één, die wetenschappelijk werk zou kunnen leveren, beter dan men gewoonlijk in proefschriften vindt. Neen, gemis aan energie of wetenschappelijken aanleg zijn zeer zeker de oorzaken niet van het weinig gebruik maken van het promotierecht. Wat de oorzaken dan wel zijn, zal ik voor ditmaal laten rusten, daar het, geloof ik, niet de bedoeling is, dit vraagstuk thans aan de orde te stellen.

Emmen, 16 Febr. 1910.

J. KNEGTERING.

Het verdienstelijk stukje van coll. KNEGTERING levert een bijdrage tot het „boerenbedrog”, dat ieder hem thans gaarne zal vergeven, maar waarover men dan toch ten onrechte WENCKEBACH heeft lastig gevallen. Overigens blijft er een misverstand, als KNEGTERING meent, dat ik in het niet-promoveeren gemis aan energie zou zien. Even onjuist is de meening van coll. JONKERS, dat ik iemand zijn gebrek aan tijd, geld of werklust zou hebben verweten. Mijn verwijt, of liever mijn verwondering gold zeker niet de paupertas, maar alleen het testimonium. Wie zich met het onnoozele „med. docts.” gaat tooien, is blijkbaar op een akademischen titel gesteld. Met de noodige energie, kan hij zich ongetwijfeld den doctoralen graad verwerven, ondanks schaarschte aan tijd en aan geld. Zoo lang hij dat niet doet, moge hij tevreden zijn met den titel van arts, die niet zonder reden in den lande een uitstekenden naam heeft verkregen.

H. BURGER.

GEEN LUCHTEMBOLIE MAAR VERBLOEDING.

Op bladzijde 422 regel 4 van onderen van den loopenden jaargang van dit *Tijdschrift* heb ik iets beweerd, dat ik van anderen had vernomen en dat mij nu, uit een briefwisseling met collega dr. G. WALLER, blijkt onjuist te zijn.

De scherpunt bleek, volgens het onderzoek van WALLER niet in de vena jugularis doch in de arteria carotis een wond te hebben teweeggebracht, zoodat het kind tengevolge van arterieele verbloeding is overleden.

Amsterdam, 21 Febr. 1910.

H. J. M. SCHOO.

WEDERWOORD.

De volgende regels gelden den voorzichtigen chirurg OIDTMANN, niet den onvoorzichtigen schrijver, wiens ontboezeming op bladz. 536 van het laatste nummer geen antwoord mijnerzijds waard is. Deze schrijver toch heeft bij het begin van het gevecht niet mij, maar, jammer genoeg, zich zelf verwond, door te schrijven over een methode, waarvan hij blijkbaar bij het lezen niets heeft begrepen. Dit herinnert mij aan het geschreeuw over BODE's Florabüste van den kant van afgunstigen, die het kunstwerk niet eens persoonlijk hadden gezien.

Geen der zake kundig en welvoegelijk collega zal mij tegenspreken, dat — geheel afgezien nog van de eventueele verplaatsing der zaadstreng — alleen reeds het onmiddellijk afgaan op den breukzakhals een beginsel vertegenwoordigt, geheel afwijkend, van de tot nu toe gevolgde methoden.

Wat den heer OIDTMANN het meest schijnt te hebben gekriebeld, is de „kleine snede”. Intusschen de grootte van de incisie is voor een deel een kwestie van smaak. Mij persoonlijk hindert het altijd, als het handschrift van den chirurg op den duur zichtbaar blijft en daarom tracht ik steeds alles te doen om de sporen van mijn mes weder uit te wisschen. De kleine appendixsnede, de korte breuksnede geven in den regel onzichtbare litteekens. *Een geoefende hand kan met de kleine snede volstaan.*

Indien ik — inplaats van het korte mes van den chirurg — het lange mes van den patholoog-anatoom gebruikte, of indien ik eens naar Artis geroepen werd, om een laparotomie bij den olifant te verrichten, dan zou ook ik OIDTMANN's lange snede maken. Het nijlpaard daarentegen heeft zulk een grooten bek en opent die zoo vaak en zoo lang, dat men daarbij tenslotte de laparotomie ook wel per os zou kunnen uitvoeren.

Amsterdam 21 Febr. 1910.

LANZ.

ONHEUSCHE MANIEREN.

De tijd, waarin ik red.-gerant van dit *Tijdschrift* was, ligt nog niet zoo ver achter mij, dat het mij onbekend zou zijn hoe het kan voorkomen, dat stukken worden opgenomen, die bij nader inzien liever buiten het *Tijdschrift* waren gebleven. Het ingezonden stukje van dr. OIDTMANN in het laatste nummer behoort m.i. tot die, welke aan de aandacht der redactie zijn ontsnapt. Een woord van protest over de opneming er van moet mij van het hart.

Tevergeefs heb ik mij afgevraagd, welke bedoeling dr. OIDTMANN met zijn stukje kan hebben gehad. Was het die, om een collega eenige onaangenaamheden toe te voegen, dan moge zijn doel bereikt zijn, maar dan heeft het *Tijdschrift* zich ten onrechte voor dit doel laten gebruiken. Was het de bedoeling, nadere inlichting te verkrijgen, dan had dr. OIDTMANN moeten ge-